

(епитроп) на Хилендарския манастир. През ония времена във всеки град е имало метох (манастирско обиталище), дето слизали манастирските духовници — пратеници, които отивали по просия, да събират подаяния от населението за манастиря и да канят по-заможните българи на поклонение било на Божи гроб, било на Света Гора и св. Иван Рилски. С голяма чест и обществено пжрвенство се е ползувал всеки поклонник — хаджия или светогорец, а това блазнило суетните хора да стават хаджии, та почти всяка пролет през великите пости се проточвали цели дружини пжтници за светите места под водачеството на някой калугер.

На архимандрита хаджи Василия бил потребен послушник, да му шета в метоха, да гледа коня му и да го придружава из селата по просия. Него време манастирските настоятели в околийските градове обикаляли всички села в околията, отседали в метосите или килиите при цжрквите, дето чрез биене на цжрковното клепало събирали цялото население, мъже и жени, да го изповядат зарад греховете му по случай някои пости, и да го пригответ за причастие. Народа се извжрвявал пред изповедника и давал своята лепта, пускал в блюдото пари, които духовника жадно прибирал и отнисал в килията си. В друго време, по вжршидба и по виноберма светогорските просеци пак се помжк, вали с дълги дисаги и човали от кжща в кжща, та изпросвали храни, вжлна, восжк и други неща, които товарили на коне или на кола и откарвали